

A propòsit del duo d'amor final de l'òpera Aïda de Giuseppe Verdi

Un relat de: [singer](#)

Sigui aquest mar avui el teu somrís
i on han nedat amor les teves mans
ran no tindrà la Mort rostres humans,
ans tristament perduts al Paradís.

Sóc llop de mar que ferm l'aigua pledeja
i el mar fa el boig; deixa'm entrar al teu port,
restar a redòs, que ja em fa por la mort.
Amar-te em perd quan l'aire enterc passeja

enfosquejant d'enuig el meu vaixell.
Somniant clarors em quedaria amb tu
tant que ja l'alba ens amarés la pell,

i et besaria encara amb sorra als llavis
morint d'amor al primer raig de sol.
Obriré els ulls quan foll amor se'm clavis.